

Arrest

nr. 124 265 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. Y. WAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt

zich tot het kort uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van gekunstelde post factum-verklaringen en algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde geboorteakte en "chairmancertificate", ditmaal, in tegenstelling tot de eerdere versie die hij er eerder van aanbracht, in het Bengaals opgesteld en met, zo geeft verzoeker aan, hieraan "speciaal voor deze procedure een foto (...) gehecht," zijn, in weerwil van zijn beweringen hieromtrent, geen officiële identiteitsdocumenten. De stukken vormen, in tegenstelling tot wat verzoeker zelf voorhoudt, geen begin van bewijs van zijn identiteit. Het betreffen geen originele documenten, doch slechts fotokopieën ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker legt tot op heden geen enkel officieel identiteitsdocument voorzien van een foto neer. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). In weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, laat verzoeker na zijn identiteit te staven. Verzoekers identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de door hem neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op zijn persoon.

Het gegeven dat verzoeker blijkens zijn verklaringen voormelde als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde geboorteakte en "chairmancertificate" speciaal voor huidige procedure heeft aangevraagd bij en ontvangen van de autoriteiten in Bangladesh, stemt bovendien niet overeen met, doch staat daarentegen haaks op zijn verklaringen in zijn land van herkomst valselijk te worden beschuldigd van en gerechtelijk te worden vervolgd wegens een overval op een apotheek. Verzoekers verklaarde handelen valt dan ook bezwaarlijk te rijmen met zijn beweerde vrees en nood aan internationale bescherming jegens de Bengaalse autoriteiten.

Verzoekers kennis omtrent en interesse in die beweerde aanklacht tegen hem is bovendien, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, erg beperkt. Zijn huidige uitleg een handelaar en geen advocaat te zijn en niet bij de politiediensten te werken, verklaart, noch rechtvaardigt zijn totale nalaten zich omtrent de beweerde zaak ook maar enigszins te informeren, bijvoorbeeld bij/via een advocaat. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze geregeld inspanningen moet doen om op de hoogte te blijven van de evolutie en actuele ontwikkelingen van zijn problemen. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Zijn uitleg aan de commissaris-generaal, toen deze hem vroeg of hij al enige moeite had gedaan om meer omtrent zijn zaak te weten te komen, hier de tijd nog niet voor te hebben gehad, duidt op een manifest gebrek aan interesse in zijn vervolgingsproblemen welke de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze ondermijnt.

Verzoekers huidige stelling, waarmee hij de uitleg herhaalt die hij hiervoor eerder aan de commissaris-generaal gaf, dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal nerveus was, biedt, zo oordeelde ook laatstgenoemde terecht, geen verklaring of rechtvaardiging voor zijn verschillende uiteenlopende en manifest tegenstrijdige verklaringen omtrent de datum waarop hij in Dhaka zou zijn aangekomen. Verzoeker wijzigde, toen de commissaris-generaal tijdens het verhoor vaststelde dat diens onderlinge verklaringen hieromtrent sterk uiteenlopen en hem expliciet op de contradicties in zijn verklaringen wees, tot 7 maal toe zijn verklaringen aangaande de datum waarop hij in Dhaka zou zijn gearriveerd. Dit kan bezwaarlijk ernstig (eenvoudigweg) worden afgedaan als of toegeschreven aan "een vergissing". Deze algemene en allerm minst ernstige uitleg gaat dan ook, net als het feit dat hij, zo oppert verzoeker thans zeer algemeen, de vraag van de commissaris-generaal te goeder trouw zou hebben verward met de periode dat hij naar Dhaka ging om er inkopen te doen voor zijn winkel, en hij moeite zou hebben om de verscheidene data uit elkaar te halen -daar waar hij nochtans thans in zijn verzoekschrift klaarblijkelijk geen moeite heeft om zeer precies zijn laatste verblijfsperiode in en vertrek uit Bangladesh chronologisch weer te geven- niet op. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn relaas, en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor.

Verzoekers huidige argumentatie dat hij net had vernomen dat zijn broer werd geslagen en dat hij hierdoor op het interview zo erg aangedaan was dat hij zelf geen samenhang in zijn verhaal zag, verklaart, noch rechtvaardigt het op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld laten van de kern van zijn asielrelaas, met name zijn beweerde relatie met een meisje die de zus van een politieman

bleek te zijn waardoor er na haar dood een aanklacht tegen hem zou zijn neergelegd. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op de kandidaat-vluchteling de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Met betrekking tot verzoekers huidige kritiek op (het verloop van) het verhoor en de tolk, welke een ander dialect zou hebben gesproken, op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan geen melding maakte tijdens het interview zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker had op het einde van het interview, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, geen opmerkingen en niets toe te voegen. Hij had nadat het verslag van zijn gehoor hem in het Bengaals werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen/nieuwigheden aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Hij maakte niet het minste gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich zouden hebben voorgedaan, doch ondertekende daarentegen het verslag van zijn gehoor, nadat het hem in het Bengaals werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Van iemand die, zoals verzoeker, verklaart lange tijd actief lid te zijn geweest van een politieke partij, als publiciteitssecretaris op lokaal niveau jarenlang publiciteit te hebben gemaakt voor die partij en mede omwille van dat engagement voor en lidmaatschap van die partij vervolging te vrezen, kan en mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de volledige naam van die partij correct kent, wat in casu niet het geval is, gelet op de vaststelling dat verzoeker meermaals verkeerdelijk verklaarde dat BNP voor "Bangladesh National Party" staat, terwijl BNP (in werkelijkheid) de afkorting is van Bangladesh Nationalist Party. Evenzeer kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht een gedegen en gedetailleerde kennis te hebben van BNP, zoals onder andere met betrekking tot haar programma of ideologie, waar hij echter in gebreke bleef.

Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De overige door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Ze vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas ook maar enigszins te herstellen. De documenten, die hij in de bijgevoegde inventaris aanduidt als zijn studentenkaart en de overlijdensakte van zijn vriendin S.A.S., zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreffen het, net als de geboorteakte en het "chairmancertificate", geen originele documenten, doch slechts kopieën ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 maart 2014, voert verzoekende partij aan dat zij geen originelen bij het verzoekschrift kon voegen, maar thans wel in het bezit is van originele documenten die haar relaas en vrees voor vervolging ondersteunen.

Betreffende de originelen van de eerder door verzoekende partij neergelegde en in de bij haar verzoekschrift gevoegde inventaris als geboorteakte en “chairmancertificate” aangeduide documenten, herhaalt de Raad dat dit, ofschoon verzoekende partij de geboorteakte in de ter zitting neergelegde inventaris zeer algemeen als “identiteit van asielzoeker” omschrijft, geen officiële identiteitsdocumenten zijn. De stukken vormen, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geen begin van bewijs van haar identiteit. Verzoekende partij laat aldus nog steeds na haar identiteit te staven. Haar identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de door haar neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op haar persoon.

De Raad wijst dienaangaande ook op volgende grond in de beschikking: *“Het gegeven dat verzoeker blijkens zijn verklaringen voormelde als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde geboorteakte en “chairmancertificate” speciaal voor huidige procedure heeft aangevraagd bij en ontvangen van de autoriteiten in Bangladesh, stemt bovendien niet overeen met, doch staat daarentegen haaks op zijn verklaringen in zijn land van herkomst valselijk te worden beschuldigd van en gerechtelijk te worden vervolgd wegens een overval op een apotheek. Verzoekers verklaarde handelen valt dan ook bezwaarlijk te rijmen met zijn beweerde vrees en nood aan internationale bescherming jegens de Bengaalse autoriteiten.”* Deze vaststelling wordt door verzoekende partij, die hiertoe zelfs geen poging onderneemt en met geen woord over rept, niet ontkracht of weerlegd.

Met betrekking tot de originelen van de eerder bij het verzoekschrift neergelegde en in de bijgevoegde inventaris als verzoekende partij haar studentenkaart en de overlijdensakte van haar vriendin S.A.S. aangeduide stukken, stelt de Raad vast dat deze, net als de eerder aangebrachte kopieën ervan, niet voorzien zijn van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

De Raad wijst er ook op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De envelop van Bangladesh toont louter aan dat verzoekende partij vanuit haar land van herkomst post heeft toegezonden gekregen, doch niets meer dan dat.

Verzoekende partij beperkt zich louter tot het neerleggen van voormelde documenten, doch zij formuleert (voor het overige) geen concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 24 maart 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS